

lille, at jeg ikke af den Grund vilde have taget Anledning til at gjøre nogen Bemærkning; men Sagen er den, at jeg i den længere Tid, jeg har havt Leilighed til at overveie denne Sag, er kommen til det Resultat, at jeg i det Hele taget anser det for at være i Institutionens Interesse og det ene Rigtige at etablere det Princip, at enhver Functionær, hvis Månemundethed eller andre manglende Egenstaber har medført Brud paa Hemmeligholdelsespligten, bør fjernes fra Telegrafvæsenets Tjeneste. Det er et af Hovedprinciperne ved Telegrafvæsenet, ja egentlig Betingelsen for, at det i Virkeligheden kan gjøre god Nytte for Befolkningen og vinde dens Tillid, at man kan være sikker paa, at hvad der bliver neblagt i Telegrafvæsenets Hænder, meddeles ikke Andret, men bliver en Hemmelighed. Forsømmer man at vaage over Hemmeligholdelsespligten, tager man derved en af Støtterne for Nytten af dette Fjernmeddelelsesmiddel bort, og Telegrafvæsenet taber sin Tillid i Befolkningen og for en stor Del sin Interesse. Sagen er altsaa den, at jeg ved at gjenoptage Spørgsmaalet til fornøyet Overveielse mere og mere er bleven befæstet i den Anskuelse, at en Person, som har gjort sig skyldig i Brud paa Hemmeligholdelsespligten, bør ikke benyttes i Telegrafvæsenets Tjeneste, men bør ubetinget fjernes derfra, og det er min Mening, at det ved en Bestemmelse i Loven bør udtales, at han skal fjernes fra Telegrafvæsenets Tjeneste. Jeg mener altsaa, at han bør fjernes af Telegrafvæsenets Tjeneste, uanset om Forsømmelsen kan være uagtsom eller mere eller mindre tilregnelig. Det er jo altid umuligt for den Paagældende, som gjør Brud paa Hemmeligheden, at vide, hvilken Virkning, hvilken skadelig Indflydelse det kan have for Andre, saa at Hemmeligholdelsen maa være en ubetinget Pligt. Selv Brud paa Hemmeligholdelsen af det, der for ham kan synes at være en ubetydelig og ligegyldig Meddelelse, kan have de aller alvorligste Følger for Andre; derfor bør man paa det Allerstrengeste vaage over Hemmeligholdelsen, og det bør egentlig være en Hovedsætning i hele Lovgivningen om Telegrafvæsenet. Her gjælder det jo om at holde Tand for Tunge, om at bevare Alt hemmeligt, og i det Dieblit, man kommer bort derfra, falder hele Institutionens Betydning. Jeg vil derfor forsøge til næste Behandling at formulere et Vindringsforslag, hvori jeg vil give den Tanke Udtryk, at her ikke er Spørgsmaal om Embedsfortabelse som Straf, men som en i Telegrafvæsenets Interesse

fornøden Forholdsregel. Og spørges der nu, om Embedsfortabelse ikke absolut maa være en Straf, saa vil jeg sige, — og det er en Sætning, som jeg udtaler med temmelig Bestemthed —, at Embedsfortabelse meget vel kan finde Sted, uden at det er en Straf. Jeg tror, at det er en blandt Jurister almindelig anerkjendt Sætning, og de, der ere mindre faste i denne Opfattelse, ville til Forstaelse deraf kunne faae nærmere Belæring i Gooz's Indledning til Strafferetten. Der omhandler han denne Materie, og det er i det Mindste hans Mening, at en saadan Fortabelse af Embede eller andre Rettigheder ingenlunde behøver at være en Straf. Der anføres adskillige Exempler i saa Hensende. Man kan jo for Ex. anføre, at Stemmerettens Fortabelse er en Følge af foregaaende Handlinger eller Forhold. Og naar der staar i Loven af 23de Mai 1873 § 9, at den Værtshusholder, som har begaaet det og det, taber sin Næringsbevilling, har det til Følge, at denne Skade ikke kan repareres. Derjom han mistede sin Bevilling ved Dom, kunde Straffen eftergives ham, men da han i det heromhandlede Tilfælde mister den i Genhold til Loven, kan den ikke gjengives ham. Min Tanke er altsaa den, at man bør i den Grad vaage over Hemmeligholdelsen, at man bør være meget streng, og jeg vil sige, at det er endog saa et Spørgsmaal, om man er meget streng her, om ikke de paagældende Embeds- og Bestillingsmænd have meget bedre af at vide, at det er Administrationens ubetingede Pligt at fjerne dem, naar de ikke kunne holde Tand for Tunge, men gjøre Brud paa Hemmeligholdelsespligten, end naar man lader det være afhængigt af et Skøn fra Administrationens Side, saa at han maaske kan blive fri derfor. Jeg tror, det er meget bedre, at han veed det, end at han gaar i den Tanke, at det er en mindre vigtig Sag, som kan straffes mere eller mindre strengt. Jeg tror, at det er rigtigt, at det paalægges Administrationen at fjerne ham, saa at der ikke heller paa den Side gives Rum for, hvad man kunde være særdeles tilbøielig til under formildende Omstændigheder, at bære over med Personen og lade ham blive ved, efter at han har gjort Brud paa sin Hemmeligholdelsespligt. Det er, hvad jeg idag vil udtale med Henhyn til denne Sag; da jeg ikke har stillet Vindringsforslag, vil jeg ikke heller anse det for rigtigt at komme videre ind paa en Diskussion derom; men naturligvis skal jeg, hvis der skulde være Noget, der ønskede det, udtale mig om Sagen ligejom ogsaa, hvis jeg finder det fornødent at optage en Debat her, men jeg mener, den